

Дума про Джуру

Сергій Пилипенко

У неділю рано всі дзвони ревуть,
Молодого джуру на страту ведуть.

Ой, джуру, мій джуру, що ж ти наробив —
Руду гетьманівну та й не полюбив...

Ой, та ж гетьманівна сичить, як гадина:
Була в неї служка, чорнява дівчина,

Привернула серце молодого джури,
Любились обоє, як пара голубів.

В коханої джура і днює, й ночує,
Як кличуть у похід, не бачить, не чує.

Пішла гетьманівна гетьману сказала:
— Залить йому треба гарячого сала!

Не знає твій джура законів лицарських,
Дорожчі-бо джурі вже пестощі бабські.

У похід далекий козацтво збиралось,
Вони ж бо обоє в садку цілувались.

Ой, гетьман гукає на вірнії слуги:
— Беріть мого джуру за ноги, за руки,

Ведіть мого джуру ще й зараз на страту,
Карайте на горло за капосну зраду.

Ой, небо застула та чорная хмара,
Ведуть сіромаху на лютую кару.

Сліпуча на небі враз блискавка блисла,
До джури мовляє його товариство:

— Ой, джуру, немає тобі порятунку,

До лиха палкі довели поцілунки.

Та простимо зовсім злочинну провину,
Як заміж захоче за тебе дівчина.

Такий споконвіку козацький є звичай:
Котра-будь дівчина — і вільний ти лицар.

Ой, хиляться лози від вітру у лузі,
Біжить їм назустріч дівчина у тузі,

Личко їй чорним серпанком повите.
Кричить товариству розпачливим криком:

— Ой, людоньки добрі, рятуйте милого!
Піду я самохіть за жінку до нього.

Ой, на майдані ген вихор звихрився,
Карний там похід на мить зупинився.

Джура дівчиноньку голосно просить:
— Гей, рятівнице, відкрий свої коси.

Зняла серпанок з лица гетьманівна,
Стала навпроти гордо та рівно...

Сяє на сонці рудоволоса,
Джура козацтва голосно просить:

— Гей, товариство, вже краще умерти,
Ніж-бо гадюка врятує від смерти!

Ти, гетьманівно, мені не до пари,—
Ведіть-но мене, товариство, на кару.

Вітер шугає в степу на могилі,
Руки ламають дівчата за милим.